

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
z dnia 8 lutego 2007 r.**

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący Sędzia NSA: *Joanna Runge-Lissowska*

Sędziowie NSA: *Irena Kamińska, Leszek Włoskiewicz (spr.)*

Protokolant *Tomasz Zieliński*

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2007 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Skarbu Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe – Nadleśnictwo XXX od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 29 grudnia 2005r. sygn. akt II SA/Sz 961/05 w sprawie ze skargi Skarbu Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe – Nadleśnictwo XXX na decyzję Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego w Szczecinie z dnia 17 maja 2005r. nr w przedmiocie ujawnienia zmian w operacie gruntów i budynków oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 29 grudnia 2005 r. sygn. akt II SA/Sz 961/05 oddalił skargę Skarbu Państwa – Państwowego Gospodarstwa Leśnego LASY PAŃSTWOWE – Nadleśnictwo XXX na decyzję Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego w Szczecinie z dnia 17 maja 2005 r. NR XXX, wydaną w przedmiocie ujawnienia zmian w operacie ewidencji gruntów i budynków.

Sąd podzielił stanowisko organu I i II instancji, że – z uwagi na obowiązujący plan urządzenia lasu zatwierdzony decyzją Ministra Środowiska z dnia 9 stycznia 2001 r. NR XXX, zgodnie z którym będące przedmiotem sprawy nieruchomości wykazane są jako grunty nieleśne, tereny różne – żądanie ujawnienia w ewidencji gruntów i budynków nowego zasięgu użytku „las” jest niezgodne z ustaleniami planu urządzenia lasu i w związku z tym z wymogami wynikającymi z treści art. 20 ust. 3a ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz art. 20 ust. 2 ustawy o lasach.

Ponadto Sąd zaznaczył, że z treści wymienionego art. 20 ust. 2 ustawy o lasach, stanowiącego *lex specialis* w stosunku do ogólnych zasad dotyczących sposobu uwzględniania i wprowadzania zmian w powszechnej ewidencji gruntów i budynków, nie wynika – wbrew zarzutom skargi – brak możliwości dokonywania zmian w planach urządzenia lasu bez dokonania zmian w ewidencji. Przepis ten stanowi jedynie o niemożności przeprowadzenia swobodnych zmian w zakresie ustalenia granic i powierzchni lasu, które nie są zgodne z planem urządzenia lasu.

Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe – Nadleśnictwo XXX wniosło skargę kasacyjną od powyższego wyroku zarzucając mu „naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 20 ust. 3a ustawy z dnia 17-05-1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2000 r. Nr 100 poz. 1086 ze zmianami) oraz art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. z 2005 r. Nr 45 poz. 435 ze zmianami) polegające na przyjęciu, że powyższe przepisy wyłączają w zakresie ustalania granic i powierzchni lasów stosowanie przepisów art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 2 powołanej wyżej ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, uniemożliwiając dokonanie zmian użytku gruntowego ‘tereny różne’ na użytek ‘las’”.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że podstawą złożenia wniosku była faktyczna zmiana sposobu użytkowania gruntu. Podstawę formalnoprawną zaś stanowił art. 21 ust. 2 Prawa geodezyjnego i kartograficznego. Po wprowadzeniu zmian w ewidencji dane, uwzględniające dokonanie zmiany miały stanowić podstawę do dokonania odpowiednich zmian w planie urządzania lasu zgodnie z zasadą określoną w art. 21 ust. 1 Prawa geodezyjnego i kartograficznego.

Wyrok sądu I instancji – w ocenie skarżącego – obala obowiązującą zasadę aktualności powszechnej ewidencji gruntów i budynków, ustanawiając plan urządzania lasów jako praktycznie jedyne źródło danych ewidencyjnych odnośnie granic i powierzchni lasów.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionej podstawy, gdyż zarzuty naruszenia, zarówno art. 20 ust. 3a Prawa geodezyjnego i kartograficznego – zgodnie z którym ewidencję gruntów i budynków, w części dotyczącej lasów prowadzi się z uwzględnieniem przepisów o lasach – jak i art. 20 ust. 2 ustawy o lasach – stanowiącego o konieczności uwzględniania w ewidencji gruntów i budynków, ustaleń planów urządzania lasu dotyczących granic i powierzchni lasów – są nietrafne.

Wbrew stanowisku skarżącego, konieczność prowadzenia ewidencji gruntów i budynków w części dotyczącej lasów z uwzględnieniem planów urządzania lasu, nie prowadzi do obalenia zasady aktualności powszechnej ewidencji gruntów i budynków. Nałożony powołanym przepisem obowiązek uwzględniania tych planów oznacza wyłącznie, że nie jest dopuszczalne dokonywanie zmian w ewidencji gruntów i budynków w zakresie terenów leśnych, wbrew planom urządzania lasów, które stanowiąc szczególny rodzaj planów zagospodarowania przestrzennego takich terenów, przesądzają o treści wpisów w ewidencji gruntów.

Stąd za nietrafne należy również uznać stanowisko, że w świetle art. 21 ust. 1 Prawa geodezyjnego i kartograficznego, najpierw dokonuje się zmian w ewidencji gruntów i budynków, a dopiero wówczas wprowadza się odpowiednie zmiany w planie urządzania lasu. Z treści powołanego przepisu wynika jedynie, że podstawę m.in. planowania przestrzennego stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków, obejmujące systematycznie aktualizowany zbiór informacji o gruntach, budynkach i lokalach, ich właścicielach oraz o innych osobach fizycznych lub prawnych władających tymi gruntami, budynkami i lokalami. Zatem przy opracowywaniu planu urządzania lasu dla określonego obiektu, koniecznym jest – zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 28 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad sporządzania planu urządzania lasu, uproszczonego planu urządzania lasu oraz inwentaryzacji stanu lasu (Dz.U. z 1999 r. Nr 3, poz. 16) – wypis z rejestru gruntów wskazujący granice obiektów niezbędne do sporządzenia mapy gospodarczej lasów, składającej się na plan urządzania lasu.

Kataster nieruchomości, będący wyłącznie zbiorem informacji o gruntach i budynkach, odzwierciedla jedynie ich stan, natomiast nie stanowi źródła zmiany tego stanu, która może nastąpić wyłącznie z uwzględnieniem przepisów szczególnych.

W tym stanie rzeczy Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 184 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji.